

"Paquito" Pamies, l'ombra discreta de la faràndula

Capítol IV: De tornada cap al Paral·lel

Les anècdotes i secrets sobre l'avinguda del Paral·lel que ens relata en Paco Pamies (La Murada d'Orihuela, 1955) arriba a la seva fi. Abans de la nostra darrera trobada amb en Paquito, al número 67 del Paral·lel, on regenta el Bar Loco del Paralelo, ens adverteix: esteu preparats per a l'últim episodi?

Es primers sospirs dels anys 90 en *Paquito* remenava les cieres de la popular discoteca Quartier com a relacions públiques. Gràcies al pas per aquest local de Pedralbes, Pamies havia aconseguit viure la vida que desitjava, entre *glamour*, festa i faràndula; i la seva destresa com a home de negocis augmentava al mateix ritme que la seva agenda de contactes. Un dels seus homes de confiança era el brasiler Chicho Recarrei, un influent personatge que controlava gran part de l'oferta nocturna del Brasil. "Era com jo, però a la brasilera", ens explica en *Paquito*, tot i que matisa: "amb la diferència que jo controlava un parell o tres de locals i ell, 156". En una ocasió, Pamies, agrait amb alguns periodistes que havien cobert les seves festes a Quartier, va muntar un viatge amb els reporters, una aventura que recorda amb una barreja d'emoció i nostàlgia. "Li vaig demanar a en Chicho -a qui es coneixia amb el sobrenom d'*O Rei da Noite*- que em preparés una gran rebuda pels amics de la premsa", entre els quals hi havia professionals com ara Julià Peiró, Josep Sandoval o Sergio López-Egea. Així, un bon dia, en *Paquito* i 16 periodistes van fer les maletes per passar vuit dies a Brasil de la mà del rei de la nit, en Chicho, que els va preparar un concert semi privat amb el cantant Julio Iglesias. En *Paquito*, però, es va perdre l'espectacle del cantant per culpa d'un fort atac de peritonitis que el va portar a l'hospital, d'on no en sortiria fins al cap de 23 dies. El seu bon amic, el periodista Julià Peiró, va ser l'encarregat de fer-li companyia.

Paquito es casa

Solter, bohemí i somiador, Pamies viuria a mitjans dels 90 un fet que el faria entendre moltes coses. El primer d'agost de 1995 aquest expert en faràndula deixava la vida bohèmia enrere per formalitzar la seva relació amb la Conchita, la seva parella. La boda va ser tot un esdeveniment. *El Periòdic* va publicar un especial al suplement d'oci d'aquell estiu on recollia l'enllaç del *Paquito* amb la seva primera dona, en una cerimònia a la basílica de Santa Maria del Mar, on van assistir convidats com ara els actors Luis Cuenca, Paco Mbrán o el mateix Sancho Gracia, padri del casament. La crònica de l'enllaç, com no podia ser de cap altra manera, la signava el mateix Julià Peiró, cuidador improvisat de *Paquito* al Brasil i gran coneixedor del món de l'espectacle barceloní i de la vida nocturna de la ciutat. De fet, fa un parell d'anys, el periodista va publicar el llibre *La señora Rius de moral distraïda* (Comanegra, 2008) que retrata la prostitució dels últims 50 anys de Barcelona. En qualsevol cas, i tomant a l'enllaç dels nuvis, el matrimoni només duraria 6 mesos. "Després de dotze anys de parella, la convivència ens va separar en només sis mesos". En aquell

moment, i després d'un intent frustrat de tornar a triomfar al Paral·lel amb la sala de festes Barcelona de Noche, el nostre relacions públiques va abandonar el negoci de la nit i va fer les maletes. "No veia la meua petjada en aquell local, li faltava ànima i vaig preferir desvincular-me'n". A partir d'aleshores, en Paquito abandona el seu habitat natural i fa ús dels seus contactes per viatjar, conèixer món, i descobrir altres realitats. La Xina o Cuba serien alguns dels seus destins i, sobre l'amor, ens deixa una frase per a la posteritat: "Tenia 10 novies i totes es pensaven que eren l'única".

Bar Loco i l'avi del Filiprim

Ara, es conforma de recordar els amics i rememora les aventures que va viure amb els famosos des d'una perspectiva privilegiada. Comparteix la vida amb la seva actual parella, Silvia Parker, una exballarina que havia estat *vedette* d'El Molino i la responsable del que avui és el *Bar Loco Paralelo* (Paral·lel, 67). Un espai on es resumeix la vida d'en *Paquito*, i on cada racó és un record. L'establiment està dedicat al seu gran amic Paco Mbrán. "Barcelona li deu un homenatge a un dels grans actors que tenim". Trepitjar l'actual bar d'en *Paquito* és gaudir de la complicitat ambiental dels millors anys del Paral·lel. Tot aquell qui va al teatre passa abans pel *Loco*, on, per cert, es poden degustar uns esplèndids *montaditos* de pemil iberic i de truita de patates; i on encara succeeixen petites històries. La darrera la protagonitza l'avi del Filiprim i, com no, en *Paquito*, que es va fer càrrec de Llàtzer Escarceller els darrers anys de la vida del veterà actor. "No vam parar fins complir el seu somni de l'avi, conèixer en Rafa Nadal, que va estar molt atent i afectuós". I ho va aconseguir. L'avi, les cendres del qual descansen al mateix local, li estarà eternament agrait.

Jordi Molina

A dalt: Paquito amb elaleshores alcalde de Barcelona, Pasqual Miragall. Al baix: Rafa Nadal dedica una estona a l'avi del Filiprim, a petició de Paquito i de l'empresari Jaume Albó

CARTA AL DIRECTOR

Una retirada a temps és una victòria, i una reestructuració també!

Foto: Joan Herrera

Després d'haver aconseguit el suport mediàtic dia rere dia amb les acampades areu de les places de les grans ciutats trobo que el moviment del 15-M ha assolit un dels seus principals objectius, el de demostrar a la societat -especialment a la classe política- que hi ha molta, de gent incomformista i que és capaç d'organitzar-se i amibar a fer, potser, que alguna cosa canviï en un futur.

Tot i això, un cop aconseguida la petita victòria, crec que poca cosa més es pot fer mitjançant el sistema de la pressió a través d'acampades urbanes. Mantenir l'acampada només condueix al desgastament. Un cop s'ha demostrat que la gent és capaç de mobilitzar-se pel canvi crec que la millor manera de manifestar la indignació és la reestructuració i el desplaçament del moviment als barris de la ciutat. Existeixen molts problemes que veiem dia a dia i que no reben solució. És la nostra responsabilitat ser conscients que està a les nostres mans crear entre tots i totes els barris tal i com volem que siguin. Cada barri coneix els seus problemes millor que ningú: sorolls, mancances d'equipaments al servei de la ciutadania, limitacions de trànsit, i un llarg etcètera.

Reallotjar les assemblees als barris és demostrar que no volem que polítics i empresaris decideixin com ha de ser i funcionar el territori on vivim. Les assemblees obertes de barri poden servir-nos per reconectar un teixit social que en l'actualitat es troba força fragmentat sota el meu humil punt de vista.

Mariona Fernández

Ha mort la Valerie Powles

La historiadora, veïna i amiga de molts de nosaltres, la Valerie Powles, ens ha deixat aquest passat 13 de juny. Després d'una llarga i dolorosa enfermetat la Valerie ja descansa. El seu record i sobretot la seva lluita per recuperar la història més popular del nostre barri, com ha estat el seu treball a la plataforma "Fem girar El Molino" i el treball per la recuperació del Refugi 307, juntament amb la seva sensibilitat per la natura i la defensa de la llibertat són els actius que ens deixa i que caldrà mantenir i conservar. En el proper ZONA SEC es tractarà la seva figura. Descansa en pau Valerie.

Per conèixer més dels seus pensaments:

<http://refugi307.blogspot.com/>

<http://femgirarelmolino.blogspot.com/>

El Jardí
BAR CAFETERIA RESTAURANT
MENÚ DIARI I A LA CARTA
C/Tapióles, 14 (08004 BCN) Tel. 93 329 39 80

de dimarts a divendres
d'11,30 a 15 i de 19 a 23
cap de setmana i festius
d'11,30 a 15

Celler Cal Marino

Vins, licors, caves i aperitius
www.cellercalmarino.wordpress.com
c/Margarit 54 Barcelona (Poble Sec) Tel. 93 329 45 92